

İnsanca yaşam, emekçilerin
söz ve karar hakkı için

GREVi
DESTEKLİYORUZ

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 426 ■ 21 Aralık 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

Tahrir, Wall Street, Yunanistan, Suriye, Yemen,
İspanya, Wisconsin, Bahreyn, Ürdün, İngiltere,
İtalya, Diyarbakır, İstanbul **direnış her yerde...**

Kapitalizme karşı isyan

**Değıştirilmeyi
bekleyen bir
dünya**

Roni Margulies

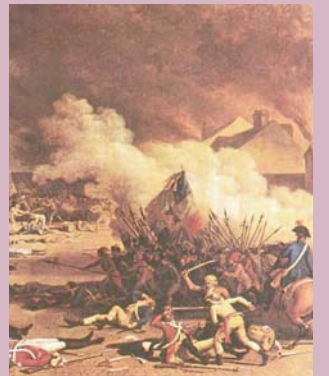
S. 11

Kriz ve işsizlik

Erkin Erdoğan

S. 10

**Şiddet ve
sosyalizm**

Volkan Akyıldırım

S. 9

DSiP örgütleri

Ankara:

(0554) 589 89 10

Konur Sk, No:12/13, Kızılay

İstanbul:

Kadıköy: 0505-801 13 72

Sarasker Cd, Rıza Paşa Çıkmaşı,

No: 10, Kat: 3, D. 6, **Kadıköy**

Ümraniye: 0555-863 16 36

Alemdağ Cd, Çakıroğlu İşhanı, A

Blok, No: 202, Kat: 3, D. 113,

Sondurak, **Ümraniye**

Beyoğlu: 0555-423 74 07

İstiklal Cd, Bekar Sk, No: 16/2,

Beyoğlu

Fatih: 0506-438 63 26

Bakırköy: 0532-713 54 52

Şişli: 0536-971 69 78

Kartal: 0536-432 92 27

İzmir

Alsancak: 0555-732 34 29

Kıbrıs Şehitleri Cd, 1462. Sk, No:

20, D:1, **Alsancak**

Bornova: 0554-763 12 84

Gediz Cd, No: 19, D: 101, **Bornova**

Akhisar: 0554-327 04 45

Antalya: 0536-335 10 19

Bursa: 0537 774 47 86

Çanakkale: 0554-398 07 11

Edirne: 0534 872 76 69

İzmit: 0537-471 19 05

Antikapitalist öğrenciler

Bahçeşehir: 0554 886 16 81

Bilgi: 0533 447 97 09

Boğaziçi: 0537 454 40 63

Fatih: 0507 703 40 80

İstanbul: 0505 801 13 72

İTÜ: 0554 730 72 16

Marmara: 0507 522 99 33

Mimar Sinan: 0539 798 01 71

Yıldız Teknik: 0535 237 30 26

Bilkent: 05547812804

Cebeci: 05396597983

DTCF: 05362128873

Gazi: 05547389425

Hacettepe: 05545898910

ODTÜ: 05066590799

Dokuz Eylül: 0506 885 10 41

Ege: 0554 763 12 84

Uludağ: 0537 774 47 86

Kocaeli: 0555 498 68 28

Trakya: 0534 872 76 69

Eskişehir: 0531 085 39 28

Zenginler bankaya, fakirler cepheye

30 yaşının üstünde olup da askere gitmeyenlerin sayısı 460 bin. Orduda halen silah altında bulunan er sayısı ise 462 bin. Bir ordu kadar insan birçok kısıtlama ve baskıyı göz alarak, savaşmayı, ölmeyi ve öldürmeyi reddetmiş. 30 yaşın altında olup askere gitmek istemeyenlerin sayısı da bir ordudan çok, 500 bin kişiden fazla. Toplamda 1 milyon kişi zorunlu askerlik yapmak istemiyor. Bu militarizmin toplum nezdinde iflası demek. Milli Savunma Bakanı, 80 bin kişinin 30 bin lira verip askerlikten kurtulmak için başvurusunu beklediklerini söyledi. Zenginler askerlik yükünden kurtulurken, 920 bin kişiye zorunlu askerlik dayatılıyor ve eşitsizlik bir devlet politikası olarak dayatılıyor. Fakirleri cepheye yollayan AKP militarizmin çarklarını döndürmeye devam ediyor.

"Her Türk bebek doğar"

14 Aralık günü Eskişehir'de "Her Türk Bebek Doğar" davası görüldü. Geçen sene vicdanî retçi Enver Aydemir'in duruşması sonrası yapılan basın açıklamasında "hiç kimse asker doğmaz, herkes bebek

doğar" diyen Halil Savda, Mehmet Atak, Davut Erkan ve Ahmet Aydemir hakkında "Halkı askerlikten soğuttukları" gerekçesiyle 318. maddeden dava açılmıştı. Görülen davada, müdahil üç kadın tanık verdikleri ifadelerde, asker değil, bebek doğurdıklarını, asker doğurmanın fiziksel olarak mümkün olmayacağını, narkozsuz doğum yaptıkları için bebeklerinin üniformasız olduğuna şahit olduklarını beyan ettiler. Sanıkların duruşmaya jinekolog bilirkişi getirilmesi talebi ise mahkeme tarafından reddedildi.

"Her fakir vicdanî retçi doğar"

Bu sözler, askerliğinin 5. ayında firar edip birliğine bir daha dönmeyen vicdanî retçi Muhammed Serdar Delice'ye ait. Delice, "vicdanî ret konusunda yasal bir düzenleme yapılması durumunda hükümlünün kalan infazının her zaman yaptırılabilceği dikkate alınarak, mevcut durum karşısında infaza devam edilmesinin hükümlü açısından ileride telafisi imkânsız zararlar vereceği kanaatine varıldığından devam eden cezalarına ait infazın durdurul-

ması" kararıyla tahliye edilen vicdanî retçi İnan Süver'in aksine, 29 Kasım'dan beri Kasımpaşa Askeri Cezaevi'nde tutuklu. Geçmişte vicdanî retçilere reva görülen işkenceden nasibini alıyor, eşinin bıraktığı para bile gasp ediliyor!

Henüz, TCK'da vicdanî ret üzerine bir düzenleme bulunmadığı için, vicdanî retçiler genellikle Türk Ceza Kanunu'nun 318. maddesi "halkı askerlikten soğutmak" veyahahut Askeri Ceza Kanunu'nun 87. maddesi "emre itaatsizlikte ısrar" gerekçesiyle yargılanıyor. Üstelik vicdanî retçiler bu cezalardan defalarca hüküm giyiyor. Osman Murat Ülke aynı suçtan ötürü 8 kez hüküm giyip 701 gün cezaevinde kalmıştı. AİHM'de hakkını arayan Ülke, Türkiye'yi tazminata mahkum etmişti. Ermenistanlı vicdanî retçi Bayatyan'ın AİHM'de görülen davasında alınan karar gereği, Avrupa Konseyi'ne üye ülkeler, askerlik hizmetini yapmak istemeyenlere alternatif sivil hizmet sunmak zorunda. Türkiye ve Azerbaycan bu hususta adım atmayan yegâne ülkeler.

Ozan Gökşin

Şike yasası, çeteler ve devlet

Sinan Canbay

Daha birkaç ay önce meclisin hep birlikte hazırladığı şike yasası nasıl oldu da bugün el birliği ile yine hep birlikte -BDP hariç- değiştirildi? Bu yıl başlayan şike soruşturması, Türkiye'de futbol dünyasındaki kirli ilişkilerin sadece bir kısmını bize gösteriyor. Futbolun 80'lerden sonra giderek endüstriyel bir hale gelmesiyle, bu sporun içine mafya, çeteler ve şikeler ister istemez girdi.

Hazırlanan iddianamede 8 takım, 14 futbolcu, TFF'den üst düzey yetkililer, iş adamları ve tabi ki mafya babaları var. İddianamenin ilk bölümünde Olgun Peker'in kurduğu suç örgütünden bahsediliyor. Olgun Peker Ergenekon davası sanığı faşist mafya babası Sedat Peker'in "manevi oğlu", yani şike davasının 1 numarası doğrudan cunta ile bağlantılı. İkinci bölümde ise FB başkanı Aziz

Yıldırım'ın kurduğu çeteden. Daha sonraki bölümlerde ise bu çete ile suç örgütünün nasıl ortak olarak çalıştıklarından bahsediliyor. Bu suçlar affedilecek kadar masum değil. Maçlarda hakem kararlarına müdahale etmeler, hakem atamalarına müdahale etmeler ve dönen paralar...

İddianame çıktıktan kısa bir süre sonra meclis jet hızıyla şike yasasında değişiklikler yapmaya başladı. Sadece BDP imzasını geri çekti ve bu değişikliğe muhalefet etti. AKP'den de Şamil Tayyar ve Bülent Arınç öncülüğünde bir grup muhalefet etti ama etkisiz kaldı.

BDP'nin muhalefeti ve Cumhurbaşkanının değişikliği veto etmesi de yetmedi. Bu yasa değişikliği sadece suçluların aklanmasıyla kalmıyor, taraftarlar da bu değişiklikten etkileniyor. Mesela artık tribünlerde özgürlükten bahsedemeyiz.

Tribünlerden kulüp yönetimine muhalefet eden bir kişi, artık denetime tabi tutulabilecek ve gerekirse o kişiye stadyuma giriş yasağı konulacak. Bunun için herhangi bir savcının soruşturma başlatması yeterli.

Hayatta birçok harcamasından kısip maçlara giden taraftarları, suç işleyen ve ceplerini dolduran çetelerden daha zor günler bekliyor.

AKP, CHP ve MHP belki de ilk kez bu kadar sıkı bir arada durdu (sınır ötesi operasyonları saymazsak) ve değişikliği meclisten geçirdi. Bizlere bir kez daha sermaye partileri olduklarını açıkça gösterdiler. Zira yasada birçok mafya, çete ve iş adamı var. Oysa halk, çetelerin ve kirli işlerin aklanmasından yana.

AKP, CHP ve MHP bu değişikliklerle birlikte haksızlıkların üzerine gideceğine, haksızlık yapanları adeta ödüllendirmiştir.

Grevciler ne istiyor?

■ Grev hakkımızın yasal teminat altına alındığı bir Toplu Sözleşme düzeni,

■ Kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesine son verilsin,

■ Genel Sağlık Sigortası kapsamında zorunlu sağlık primi dayatmasına ve katkı payı, fark ücreti gibi yollarla ilave ücret alınmasına son verilsin,

■ "KHK demokrasisi" ne son verilsin,

■ Her türlü güvencesiz çalıştırma son verilerek tüm çalışanlara kadrolu iş güvencesi sağlansın,

■ Tüm çalışanlara insan onuruna yakışır bir ücret ve sağlıklı çalışma koşulları sağlansın, çalışma yaşamı demokratikleştirilsin,

■ Emekçilere dayatılan angarya ve zorunlu fazla mesaiye son verilsin,

■ Temek ücretlerin arttırılarak, eşit işe eşit ücretin gerçekten hayata geçirilsin,

■ Ek ödemelerin tüm emekçiler için eşitlenerek emekliliğe yansıtılsın,

■ Net asgari ücretin açlık sınırı olan bin TL'ye çıkarılarak tüm ücret ve maaşlarda bu tutarın vergi kesintisi dışında bırakılsın,

■ Kıdem Tazminatı başta olmak üzere işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük saldırıları durdurulsun,

■ Hukuksuz, haksız ve mesnetsiz biçimde yapılan gözaltı ve tutuklamalara son verilsin, tutuklular serbest bırakılsın."

Yoksulluk sınırı 3000 lira, kamu emekçisinin maaşı ortalama 1500 lira

İnsanca bir yaşam için kazanana kadar grev!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) 21 Aralık grevi birçok talebe sahip olsa da iki ana talep öne çıkıyor.

İlk ana talep ekonomik, yoksulluk sınırının altındaki ücretlerin iyileştirilmesi ve hükümetin kamu emekçilerini hedef alan ekonomik politikalarından vazgeçmesi.

İkinci ana talep ise siyasi: Keyfi tutuklama ve gözaltı terörünün sona ermesi. Grev kararı, KESK başkanı Lami Özgen'e verilen 6 yıl hapis cezasının ardında alındı. 33 KESK üye ve yöneticisi "KCK davası"ndan tutuklu.

Özgen, barışı savunduğu için cezalandırıldı. Kurulduğu günden bu yana anadilde eğitimi savunan, barış için mücadele KESK hükümet tarafından yok edilmek isteniyor.

230 bin üyeli KESK'in grev kararı almasında sağlık sektöründe "tam gün çalışmaya" karşı doktorların karşı çıkışı da etkili oldu.

Öte yandan kamuda kesintiler planı hükümetin elinde duruyor. Avrupalı'da keskin faturası kamu çalışanlarına kesilirken, AKP hükümetinin de saldırı programı hazır.

İşçi sınıfının sorunlarını çözmek, insanca bir yaşamı kazanmak için grevden başka bir yol yok.

Grev, gerçekten grev olursa her geçen gün daha da zorlaşan yaşam koşullarına dur demek mümkün hale gelebilir.

İnsanca bir yaşam işçi sınıfının birleşik mücadelesiyle kazanılabilir. Tüm sendikalar ortak talepler etrafında birleşmeli ve işyerlerinde kazanana kadar grevi örgütlemelidir.

21 Aralık grevi uzun soluklu bir direnişin başlangıcı olabilir.

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

Türkiye'den ve dünyadan günlük haberler
Kültür yazıları, kitap ve film tanıtımları
devrimci marksist teori
dosyalar
Emek haberleri

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST GAZETE
sosyalist işçi'ye
abone olun

Parti ve Sınıf - Chris Harman
broşürü kazanın

- Darbelere, ergenekon çetesiye karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Kürt özgürlük hareketinin yanındaysan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallere karşıysan.

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

• devrimci sosyalizme güç ver

• başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

2011'de Kürt sorunu:

Barış sürecini kim bozdu?

30 yıllık yoğun bir mücadelenin sonucunda artık Kürt sorunu Türkiye'nin gündeminin en başına yerleşmiştir. Bu sorun aşılmadan ilerlemek mümkün değil. Açık ki sorun barış sağlanabilirse çözülecek. Barış için devletin adım atması şart. Çünkü Kürtlerin kimliklerinin tanınması için adım atması gereken devlet.

Barışa giden yolda bir dizi ön adımlar var.

Askeri operasyonların durdurulması. Öcalan'ın koşullarının düzeltilmesi. KCK tutuklularının serbest bırakılması. Anadilinde eğitimin kabul edilmesi. Yeni anayasa'da Kürt kimliğinin tanınacağına garanti verilmesi.

12 Eylül 2010'da ki anayasa değişikliği referandumunda 12 Eylül düzenine son diyen %58 Kürt sorununun çözümü için PKK ile devletin görüşmesine de 'evet' demişti. 2011'de çözümün ne kadar yakın olduğunu gördük, çözümsüzlüğün nelere yol açabileceğini de.

Batı'da Doğu'da milyonlar Kürt sorununun demokratik çözümünü beklerken ordu operasyonlarını artırdı. Bahar aylarıyla birlikte operasyonlara çıkarılan askerler tek taraflı ateşkes kararını uygulayan PKK gerillaları ile karşı karşıya geldi. Ölümler başladı.

Mayıs ayında yüzlerce BDP'li Şırnak'ın Uludere ilçesinde sınırı geçerek ordu tarafından öldürülen PKK'lilerin cenazelerini aldı. Sınırın geçilmesi Kürdistan halkının korku duvarını yıktığını gösteriyordu. BDP'nin sivil itaatsizlik eylemlerine yüzbinlerce insan özgürlük istedi.

Blok'un zaferi

Kürdistan'da kitlesel olarak boykot edilen referandumdan 9 ay sonra, 12 Haziran'da gerçekleşen genel seçimlerin kazananları AKP ve BDP oldu.

Kürt hareketi, Kürdistan'da liberaller ve İslamcılar, Türkiye'de çeşitli eğilimlerden sol partilerle kurduğu Emek-Demokrasi-Özgürlük Bloku ile 3 milyon seçmenin oyunu aldı. Bu aileleri ile en az 12 milyon insanın BDP'yi desteklediğini gösterdi.

Blok, çoğunluğu Kürt oylarıyla 36 milletvekilliği kazandı. Kürt hareketi demokratik özerkliği savunan ve Öcalan'a özgürlük isteyen seçim kampanyasıyla büyük bir siyasi zafer elde etti.

Seçim kampanyası boyunca birçok ilde ülkücü faşistler BDP'lilere saldırdı ve ırkçı saldırılar 2011 boyunca sürdü. Faşistler ve ulusal-cılar, Ergenekon çetesi'nin darbe planlarına uygun olarak Türk Kürt çatışması çıkarmak için birçok provokasyona girişti.

YSK darbesi

Önce askeri vesayet rejimi Kürt hareketinin önünü kesmek istedi. Hedef olarak saygın Kürt politikacı, yıllarca hapiste tutulan DTK eski başkanı Hatip Dicle seçildi. Yargı seçimlerden hemen önce yıllardır bekleyen bir davayı işleterek Dicle'nin seçime girmesini engellemeye çalıştı.

Darbe karşıtlarının gösterileri Hatip Dicle'nin seçimlere katılmasının önünü açsa da, yargıçlar seçimlerden hemen sonra DTK eski başkanı Hatip Dicle'nin ve KCK tutuklusunu beş arkadaşının da milletvekilliğini gasp

etti.

Dicle ve beş arkadaşının vekillikleri seçimin akşamı YSK'ya koşan AKP, MHP ve CHP'nin ittifakı ile gasp edilmişti. Meclisteki şovenist çoğunluk Kürt azınlığa baskı uygularken BDP'li milletvekilleri tutuklu altı arkadaşları için meclis boykotuna başladı.

Barış için oluşan demokratik zemin hızla yok edildi. Polis sokak gösterilerinde gaz bombası ve gerçek kurşunlar alırken Kürt protestocular taşlar, molotoflar ve ses bombaları ile yanıt verdi.

Demokratik özerkliğin ilan edildi

14 Temmuz'da Demokratik Toplum Kongresi Diyarbakır'da Kürdistan'ın demokratik özerkliğini ilan etti. Bu Türkiye sınırları içerisinde yaşayan Kürtlerin kendi kaderlerini tayin etmesi yönünde tarihi bir adımdı. Kürdistan'ı Kürt halkının yönetmesi anlamına gelen demokratik özerklik DSİP'in içinde bulunduğu az sayıda enternasyonalist parti ve örgüt tarafından tanındı.

Demokratik özerkliğin ilan edildiği saatlerde Silvan ilçesinde operasyona çıkarılan askeri birlikler ile iki

gündür takip ettikleri PKK'liler arasında çıkan çatışmada 13 asker ve 7 gerilla öldü.

Cepheye sürülen Türk yoksullarının çocukları olan askerlerin öldürülmesini istismar eden AKP-CH-MHP şovenist bloğu, medyanın tüm kanatlarının desteğiyle Kürt hareketine karşı saldırı kampanyasına başladı. PKK barış sürecini bozan taraf olarak ilan edildi.

Özgürlüğü sağlanıp örgütü ile ilişki kurmasına izin verilirse PKK'nin silahlı gücünü 1 hafta Türkiye sınırları dışına çıkartabileceğini söyleyen Kürt lider Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesi engellenirken tecrit başladı.

Bombalar demokratik özerliğe atıldı

Ağustos ayında Türk savaş uçakları Kandil ve çevresini bombardımana başladı. Cumhurbaşkanı ve hükümet üyelerinin şahin açıklamalarını ordunun 26. Sınır ötesi harekâta başladığı manşetleri izledi. Ordu ise harekâtın dışarda yani PKK merkezinin bulunduğu Irak Kürdistan'ın da değil içerde yaptığını açıkladı. Türkiye "kendini" topraklarını 2011 boyunca birçok kez bombaladı.

Bombalar demokratik özerliğe atıldı.

PKK ile devlet görüşmeleri açığa çıktı

Tam da savaş rüzgârları eserken Eylül ayında PKK yöneticileri ile başbakan adına MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın içinde bulunduğu devlet heyeti arasındaki görüşmenin ses kayıtları sızdırıldı.

Fidan, İmralı'da Öcalan'la da görüşmüş, MİT heyeti Öcalan'ın çözüm için hazırladığı protokolleri Kandil'e götürerek onaylarını almış, devlet Kürtlere birçok söz vermişti. Bu sözlerin hiçbirinin tutulmayarak Kürt tarafının güvensizliğin artırıldığı ve savaşa itildiği anlaşıldı.

Devlet PKK ve Öcalan'la doğrudan görüşürken Başbakan BDP'yi hedef göstererek Türk halkına bambaşka şeyler anlatıyordu. PKK- devlet görüşmelerine ulusalcı ve faşist azınlık dışında itiraz eden kimse olmadı. Kimse bunu protesto etmek için sokaklara dökülmedi, aksine bu görüşmelere toplumsal destek geldi.

BDP'ye baskı

2011 boyunca "KCK davası" adı altında Kürt siyasetçilere gözaltı dalgası doruğa çıktı. Halkın oylarıyla seçilmiş belediye başkanları görevden alınırken binlerce BDP'li gözaltına alındı, yüzlerce tutuklandı. Kürt hareketine "silah bırak" baskısı yapan hükümet silahlı Kürt siyasetçileri zindanlara doldurdu.

Kuşatılan BDP meclis boykotuna 1 Ekim'de son verdi. BDP meclise girdi ama tutuklama dalgası sonucu birçok yöneticisi tutuklanarak felç edildi. Tutuklamalar Batı'da barış isteyenlere de verilmiş bir gözdağıydı.

Enternasyonalist yazar Rağıp Zarakolu, Profesör Büşra Ersanlı ve DSİP üyesi Muhammed Cihad'ı tutuklayan devlet Kürtlerden yana olan Türkleri susturmak istiyor.

Bu satırlar yazıldığına yine operasyon ve ölüm haberleri geliyor. Öcalan hala tecritte. PKK ile devlet arasında görüşmelerin sürdüğü haberleri gelse de bu hemen yalanlanıyor. PKK liderleri Öcalan'a fırsat tanınması için iki aydır girdiği tek taraflı ateşkesi sürdürüyor.

2011'de çözüme çok yaklaştık, barış sürecini bozan değişmeyen devlet zihniyetidir.

Kürt sorunu 2012'de Türkiye'nin ana sorunu olmaya devam edecek. Yeni anayasada Kürtlerin kimliği ve statüsünün tanınması ile barışçıl çözüm sürecine girebiliriz. Batı'da barışın sesi ne denli güçlü çıkarsa silahlar o kadar çabuk susacak.

Kapitalizm krize çözüm bulamıyor

Ozan Tekin

Tahrir bütün dünyaya örnek oldu

Doğan TARKAN

Onlarca yıldır diktatörlükler altında yaşayan yüz milyonlarca emekçi 2011 yılında hemen bütün Arap ülkelerinde ayaklandı. Tunus, Mısır ve Libya'da diktatörler devrilirken Bahreyn, Yemen ve Suriye'de ayaklanmalar sürüyor.

Arap halklarının işi zor. Onlarca yılın örgütsüz toplumları ayaklanmayı, devlet baskısına karşı direnmeyi başardılar ama yıktıklarının yerine ne koyacakları konusunda net değiller.

Özgürlük istiyorlar ama bu özgürlüğe nasıl ulaşacaklarını tam bilmiyorlar. Özgürlük istiyorlar ama örgütlü değiller. Mücadele içinde öğreniyorlar ve örgütleniyorlar.

Bunun için Mısır'da Tahrir Meydanı yeniden devrimin merkezi oldu. Polis ve askerlerle devrimciler günlerdir çatışıyor. Devrimciler Tahrir meydanını karşı devrime vermiyorlar.

Seçimler de bu durumu değiştirdi. Nüfusun kabaca yarısı seçimlere katılmadı.

Türkiye'de ulusalcı, laikçi sosyalistler Arap devrimlerini görmemeye, kabullenmemeye çalışıyorlar. Diktatörlüklerin yıkılışını, günler boyu milyonlarca insanın bütün devlet şiddetine rağmen sokaklara çıkışını anlayamıyor. Mücadelenin insanları nasıl değiştirdiğini kavrayamıyorlar.

Onlar aşağıdan hareketlerden öğreniyor, onları küçümsüyorlar.

Türk ulusalcı sosyalistleri yukarıdan devrim olur sanıyorlar. Partilerinin devrim yapacağına inanıyorlar, bunun için "işçiler partie, parti iktidara" diyorlar.

Oysa devrimler böyle olmuyor. Tusa'da 1905'de, 1917 Şubat devriminde olduğu gibi tam da ne istediklerini bilmeyen emekçi yığınlar bir anda iktidarı, rejimleri yıkıyorlar ve yeni bir kapı açılıyor.

Emekçiler devrim sırasında öğreniyorlar, taleplerini biçimlendiriyorlar. Eğer devrimci, bir parti varsa bu daha kolay, yoksa

süreç uzuyor, belki de emekçiler yeniliyor.

Almanya'da 1919 yılında işçilerin yığınsal bir partisi vardı ama devrime önderlik etmediği gibi burjuvazinin yanında tutum alıp devrimin karşısına geçti. Yeni kurulan devrimci parti ise büyük yığınları yönlendiremedi. Devrim yenildi.

Türk ulusalcı sosyalistleri Ortadoğu'da karşı devrimin her atılımında adeta seviniyorlar. Karşı devrimcilerin hikayelerini, yalanlarını önümüze koyuyor. Kaddafi'yi, Esad'ı anti emperyalist yapıyorlar. Ayaklanan yığınlardan nefret ediyorlar.

Ne var ki dünyada durum böyle değil

ABD'de Wisconsin'de, İspanya'da Madrid ve Barselona'da işçiler Tahrir diyerek harekete geçtiler. Wisconsin'de 3 hafta meclisi işgal ettiler.

Yunanistan'da ve daha birçok ülkede işçiler krizin yükünün sırtlarına yüklenmesine karşı genel greve çıkarken Tahrir ediyorlar.

Wall Street'i İşgal Et hareketi Tahrir'den öğrendi.

Hareket Wall Street'te başladı hızla bütün dünyaya yayıldı.

Şimdi işçiler Tahrir'den, Tahrir işçilerden öğreniyor. Küresel bir ayaklanma, küresel bir intifada yaşanıyor.

Ayaklananların bir çok eksiği var. En başta örgütsüzlük. Tek tek ülkelerde ve uluslararası düzeyde. Devrimci marksistler bu eksiği gidermek için canla başla çalışıyor, her yerde özgürlük mücadelesine sahip çıkıyor, destekliyor, işçi hareketlerinin içinde yer alıyor.

Türkiye'de de emekçiler Tahrir'den, Arap devrimlerinden öğrendi.

Türkiye'de de emekçiler özgürlük istiyor. Yıllardır askeri vesayete karşı yığınsal gösteriler yapılıyor. Kürt özgürlük hareketi ni desteklemek için gösteriler yapılıyor.

Bu süreci hızlandırmak gerekir. Ancak herşeyden önce Arap Devrimleri'nden ve dünyadaki hareketten öğrenmek gerekir.

Ortadoğu'dan Amerika Devrim

İsyan dalgasının fitili Ortadoğu'da ateşlendi, bütün Güney Amerika'da, Avrupa'da, Asya'da, Afrika'da öğrenciler özgürlük için, adalet için isyan etmeye devrimci dalga ile sarsılıyor

2011 tıpkı 1968 gibi tarihe devrimci bir yol olarak geçecek. Kapitalizmin ekonomik, sosyal, siyasi ve ekolojik çok yönlü krizine karşı Ortadoğu'da, Avrupa'da, Kuzey ve Güney Amerika'da, Asya'da milyonlarca insan isyan etti. Fakirliğin, işsizliğin, açlığın, savaşların ve son bulması, adalet, gerçek demokrasi ve özgürlük için küresel direniş 2012'nin de gündemi olacak.

2011 yılında yaşananlar devrimci yükselişlerin beklenmedik doğasına ilişkin Rus devrimcisi Lenin'in sözlerini hatırlattı: "Hiçbirşey olmayan 10 yıllar vardır sonra birkaç haftada on yıllar yaşanır"

Arap Baharı

Baş döndürücü yıl 2011, Tunus ve Mısır devrimleriyle başladı. Yoksulluğa ve baskıya isyan eden Arap yoksulları yenilmez gibi gözükürken zalim diktatörleri tarihin çöplüğüne yolladı. ABD'nin ve Batı kapitalizminin Ortadoğu'daki sadık dostu Mübarek, 18 günlük kararlı bir direniş sonucu yenildi. 25 Ocak günü Tahrir Meydanı'nı milyonlar doldururken Mısır genelinde 20 milyon kişi özgürlük için sokağa çıkmıştı.

Arap Baharı tüm Ortadoğu'ya yayıldı. Libya'da, Suriye'de, Yemen'de, Bahreyn'de, Kuveyt'te, Irak'ta ve Suudi Arabistan'da zalim rejimlere karşı halk ayaklandı. Bin Ali ve Mübarek'in yenilgisini göre egemen sınıflar bundan hızla ders çıkararak devrimi ezmek için harekete geçti. Libya'da Albay Kaddafi, Suriye'de Beşir Esad ve ordu katliamlarla devrimi boğmak istedi.

ABD ve AB demokrasi mücadelelerini destekler gibi görünse de Libya'da Kaddafi'nin katliamlarına göz yumdu ve Libya'da devrimciler kitlesel olarak imha edildikten, silahlı mücadele halk hareketinin önüne geçtikten sonra müdahale ettiler. Suriye'de ise Esad'ın katliamlarına göz yumdular. Arap devrimlerini ezmek isteyenler sadece krallar, hanedanlar, darbci generaller değil, Ortadoğu'daki hegemonyasını yitirmek istemeyen Batı kapitalizmidir.

Ortadoğu egemen sınıflarının ve Batı kapitalizminin saldırısına karşı Ortadoğu'da isyan dinmek bilmiyor.

İsyanın kalbinde Mısır işçi sınıfının kararlı mücadelesi var. Diğer ülkelere işçi sınıfları Mısırlı kardeşlerini izliyor. Mübarek'in devrimleriyle durmayan hareket şimdi Askeri Konsey'i yıkmak için mücadele ediyor. Devrim bir süreç ve bu süreç içerisinde kendileri köklü bir değişim geçiren işçiler devrimin devam etmesini istiyor. Karşı-devrimin bütün ataklarına Mısır devrimini yaratan dinamik yerinde durmuyor. 2012'de de Mısır devrimi çok konuşulacak.

Avrupa'da krize karşı direniş

Mısır devrimi tüm dünyada antikapitalist aktivistlere, devrimci marksistlere ve öncü işçilere ilham verdi.

Stigmata Meydanı'nda parlamentoyu kuşatan Yunan emekçilerin Tahrir direnişçilerine gönderdiği selam aynı kararlılığa işaret ediyordu. İki yıldır kemer sıkma politikalarına karşı etkin bir direniş sergileyen Yunan işçi sınıfı 2011'de 13 kez genel grev yaptı. On binlerce genç aktivist işçi hareketinin yanında yer aldı. Bürokratlar, bankacılar ve faşistlerin yönetime geldiği Yunanistan'da işçi sınıfı kazanana kadar genel grevi tartışıyor.

Tahrir'i örnek alan İspanyol gençliği önce Madrid'deki Puerto de Sol Meydanı'na işgal etti. Aktivistlerin işgal hareketi kısa sürede tüm şehirlere yayıldı. Yeni mücadeleciler kuşak işsizliğe ve sosyal harcamalarda yapılan kesintilere isyan ediyordu.

On binlerce genç aktivistin neo-liberal politikalara karşı direniş çağrısı ABD'nin Wisconsin eyaletinde yankı buldu. Genç aktivistler, emek karşıtı yasaları durdurmak için 3 hafta boyunca Wisconsin meclisini işgal etti.

Tahrir'den Wall Street'e yeni hareket

Wisconsin'deki direniş bir kıvılcımdı. Küresel finans sermayesinin merkezi olan Wall Street genç aktivistler tarafından işgal edildi. Wall Street protestocuları tüm zenginliklere el koyan ve kendi krizlerinin bedelini halka ödetmeye çalışan %1'i, yani kapitalist sınıfı mahkûm ediyordu. 'Biz %99'uz' diyen

a'ya ve Avrupa'ya

Devrimci bir yıl

n dünyaya yayıldı. Kuzey
la işçiler, emekçiler,
başladılar. Dünya yeni bir

hareket, sosyal adaletsizliği ve şirketlerin kârlarını tartışma gündemine yaptı. Aktivistler işçi hareketiyle buluştu. Oakland'da aktivistler ve öncü işçiler birlikte limanların giriş ve çıkışlarını kapattı. 'İşgal et' hareketi tüm ABD'ye yayıldı, şimdi polisin şiddetine ve kış koşullarına karşı yeni yollar arıyor.

Tahrir'den ilham öğrenciler İngiltere'de döküldü. Yüz binlerce öğrenci eğitime ayrılan kaynakların kesilmesine karşı isyan etti. 30 Kasım'da 2 milyon kamu emekçisi, hükümetin kesinti ve işten çıkarma planına karşı grev yaptı. 1926 genel greviden bu yana ülkede bu çapta bir grev yaşanmamıştı.

Neo-liberalizmin örnek ülkesi olarak gösterilen Şili'de de genç kuşak kesintilere karşı direnişe geçti. Neo-liberalizme karşı yüzbinlerce öğrencinin başlattığı hareket, parasız eğitim ve gerçek demokrasi taleplerini haykırdı.

Küresel intifada 2012'nin de temel gündemi

15 Ekim'de Wall Street işgalcilerinin çağrısıyla 82 farklı ülkede 1.000 şehirler antikapitalist protestolar gerçekleştirdi. Dünyanın neresine bakarsak bakalım kapitalizme karşı isyan eden insanları görüyoruz.

Küresel kapitalizmin ise göstericilerin üzerine kolluk kuvvetlerini yolladığını, dünyanın efendilerinin silahlanma yarışını tırmandırarak savaş kartlarını çıkardıklarını da görüyoruz.

%99, 30 yıldır süren neo-liberalizme isyan ediyor. 30 yıl boyunca üretim araçlarını elinde tutan kapitalist sınıf aşırı ölçüde zenginleşti. %1 tüm zenginliklere el koyarken, %99'a kendi krizinin faturasını ödetmek istedi. Yeni mücadeleci kuşak bunu kabullenmiyor ve sistemi değiştirmek istiyor.

2011 yeni bir devrimci dönemin başlangıcında olduğumuzu sayısız işaretle gösterdi. 2012'ye umut ve kararlılıkla giriyoruz. Krizle birlikte devrimde gündeme gelir. Devrimci marksistler tüm dünyada krize karşı direnişin en kararlı unsurları olmalı ve yeni hareketi bulundukları her yerde inşa etmelidir.

→ Tunus'ta Mısır'da devrimler oldu
Libya, Suriye, Yemen, Bahreyn, Irak, Kuveyt, Ürdün ve Suudi Arabistan'da halk isyanları başladı
Devrimler sürüyor

→ Rusya'da stalinizmin çöküşünden bu yana en büyük protesto gösterileri gerçekleşti

→ Yunanistan'da işçi sınıfı 13 kez grev yaptı

→ Şili'de genç kuşak neo liberalizme isyan etti

→ ABD'de Wisconsin'de emek karşıtı yasalar görüşen meclis işçiler tarafından 3 hafta işgal edildi

→ Küresel finans sermayesinin merkezi Wall Street biz %99'uz diyen aktivistler tarafından işgal edildi

→ İngiltere'de 2 milyon işçi greve çıktı

→ Kazakistan'da işçiler polisin ve askerlerin kurşunlarına karşı özgürlük için sokakta

→ Avrupa'da Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz, Belçika'da, İrlanda'da genel grevler yaşandı

2011'de DSİP etkinlikleri

Dünyayı değiştirmek için...

DSİP açısından 2011 yılı, mücadeleyle dolu geçti. DSİP üyeleri her bir mücadele konusuna yetişmeye, doğru fikirlerle daima ezilenlerden yana tutum almaya 2011 yılında da devam etti. 2011'in başında patlayan Arap devrimleri tüm 2011 yılına damgasını bastı.

Tüm dünyada işçiler, ezilenler ve yoksullar diktatörlüklere, krizin faturasını emekçilere ödetmek isteyen hükümetlere karşı mücadelelerinde Arap halklarının devrimci isyanından güç aldı. Kazanmanın mümkün olduğunu gördü. Kazanmak için kendi kaderini kendi ellerine alması gerektiğini fark etti.

Türkiye'de ise 2011 yılına Kürt sorunu ve savaş damgasını basarken, DSİP üyeleri Kürt halkının mücadelesinin yanında olmaya devam etti. Sayısız eylemde "Kürt halkına özgürlük" sloganı attı, gözaltılar, tutuklamalar ve polis saldırısına karşı, hükümetin Kürt hareketiyle mesafe koymaya zorlamasına karşı, DSİP üyeleri Kürt hareketiyle enternasyonalist bir dayanışma gösterdi.

Dünyada ekonomik kriz ve krize karşı mücadele belirleyiciyken, Türkiye'de keskin politik sorunlar daha öne çıktı.

Ermeni soykırımının kabul edilmesi için, Kürt halkının özgürlüğü için, cinsel yönelimler üzerindeki baskıların yok edilmesi, için, ırkçılığın ve milliyetçiliğin geriletilmesi için, kadınlar üzerindeki şiddetin durdurulması için, KCK tutuklamalarını protesto etmek, Hrant Dink'i öldüren mekanizmanın yargılanmasını ve dağıtılmasını sağlamak, Ergenekon devletinin tasfiyesi için mücadele etmek, hükümetin demokratik alanda yarattığı kısıtlamalara karşı ses yükseltmek, yeni anayasa çalışma ve tartışmalarının içinde yer almak, DSİP üyelerinin yerine getirdiği politik görevler arasında oldu.

Bir yandan yoksulluğa ve sendikaların cılız da olsa eylemlerine destek olmak, ulaşılabilen işyeri direnişleriyle dayanışmak, diğer yandan küresel ısınmayı durdurmak için kampanyalar yapmak birbirinde kopartılamaz mücadele başlıkları. Hükümetin nükleer santral kurma çabalarına karşı Taksim Meydanı'nda günlerce süren direniş kampında DSİP üyesi aktivistler de örgütleyiciler arasındaydı.

Kitlesel bir sol parti, sadece ve sadece mücadelenin içinde, mücadelenin sesi, örgütleyicisi olarak ve mücadele eden aktivistlere güven vererek inşa edilebilir. DSİP üyeleri 2010 yılının sonlarından bugüne kadar, ulaşabildikleri her mücadelenin, işçi sınıfının mücadelenin ilerletecek her eylemin ve kampanyanın içinde olmayı sürdürdüler. Aşağıda bazı mücadele başlıklarının kısa bir özeti yer alıyor:

Arap Baharı'yla dayanışmak için: Yaşasın devrim!

28 Ocak 2011'de İstanbul ve Ankara'da Mübarek diktatörlüğüne

karşı Mısır konsoloslukları önünde yapılan eylemleri, DSİP'in, Mısır ve Libya konsoloslukları önünde yaptığı diğer eylemler, Taksim'de Tahrir Meydanı'nı selamlamak için yaptığı oturma eylemi, Libya konsoloslugu önüne yapılan kitlesel yürüyüş, Libya'ya NATO müdahalesini protesto etmek için düzenlenen yürüyüş, basın açıklamaları, Suriye halkıyla dayanışmak için yapılan basın açıklamaları...

"Kürt halkına özgürlük"

18 Eylül 2010'dan içinden geçtiğimiz

günlere kadar DSİP üyeleri Kürt halkıyla her düzeyde dayanışmak için sayısız eylem örgütlediler, sayısız eyleme katıldılar.

İHD'nin Barış yürüyüşüne destek eylemiyle atılan adımlar, Diyarbakır'daki KCK duruşmalarına DSİP üyelerinin destek ziyaretleriyle devam etti.

Kürtçe'yi bilinmeye bir dil ilan eden mahkeme üyelerine dil kursu etkinliklerinden, YSK'nın seçimlerden önce ve sonra Hatip Dicle ve arkadaşlarının milletvekilliğini gasp etme girişimlerine kadar bir dizi

protesto gösterisi gerçekleştirildi, gerçekleşen gösterilere DSİP üyeleri de katıldı.

DSİP aktivistlerinin de girişimiyle kurulan Barış İnisiyatifleri yaz aylarında iki kez etkili eylem düzenledi.

İstanbul Kent Konseyi'nin Kürt halkıyla dayanışmak için düzenlediği tüm gösterilerde DSİP üyeleri de yer aldı. DSİP üyesi Muhammed Cihat bu eylemlerden birisinde göz altında ve hala tutuklu. DSİP seçimlerde Blok adaylarını destekledi, seçimlerden sonra huzurlan Kongre çalışmalarına esas olarak Kürt halkıyla dayanışmak için omuz verdi.

Nükleer santrallara, küresel ısınmaya karşı

Fukuşima'da depremin ardından patlayan nükleer santralin yarattığı faciayı ve AJP hükümetinin nükleer santral kurma girişimini protesto etmek için DSİP üyelerinin de içinde aktif bir biçimde çalıştığı KEG, İstanbul'daki en kitlesel protestoyu örgütledi.

Haziran ayında 10 gün boyunca hükümete meydan okuyarak Taksim Meydanı'nda kurulan çadır direnişinin örgütlenmesinde DSİP üyeleri aktif rol aldı.

Yıl boyunca İzmir'de, Bursa'da, Ankara'da ve İstanbul'da 3 köprüye karşı eylemlerden iklim değişimini durdurmak için düzenlenen gösterilere kadar bir dizi eylem örgütlendi.

İşçi direnişleri ve eylemleri

DSİP üyeleri yıl boyunca kuralsız-güvencesiz çalışmaya karşı, işten atılan Buca Belediyesi işçilerinin hakları için, Torba Yasaya karşı düzenlenen işçi mitinglerinde, Bilgi Üniversitesi'ndeki sendikalaşma mücadelesinde, Konak işçileriyle dayanışma eylemlerinde, 9 Eylül Üniversitesi işçilerinin direnişlerinde, İstanbul Dış Hekimleri Odası işçilerinin oda yönetimine karşı eylemlerinde, KESK'in ve üye sendikaların düzenlediği eylemlerde, kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı başlatılan eylemlerde daima işçi sınıfının birliğini savunarak yer aldı.

DSİP İstanbul'daki 1 Mayıs'a "Kürt halkına özgürlük" ve Ermenice, "Yaşasın 1 Mayıs" pankartlarıyla katıldı.

Öğrenciler özgürlük istiyor

Öğrencilerin Ankara ve İstanbul'da düzenlediği "Özgürlük istiyoruz" mitinglerinde, 24 Nisan'da Ermeni soykırımında yaşamını yitirenlerin anıldığı etkinliklerde, başörtüsüne özgürlük kampanyalarında, anadilde eğitim etkinliklerinde, darbelerle karşı basın açıklaması ve yürüyüşlerde, Kenan Evren'in yargılanması için girişimlerde, kadın cinayetlerine karşı gösterilerde, eşcinsel hareketin panellerinde ve sokak gösterilerinde, "Barışalım yeter!" yürüyüşlerinde, DSİP üyeleri yer aldı. Bu eylemlerin bvir çoğunun merkezi örgütlenmesini yapıtı.

Şiddet ve sosyalizm

Marksistler şiddete daima karşı çıkarlar. Şiddeti ilk kullanan daima burjuvazi olmuştur. Volkan Akyıldırım son zamanlarda sol çevrelerde çokca tartışılan şiddet konusuna tarihsel örnekler vererek katılıyor

Volkan AKYILDIRIM

Tarihçi **Halil Berktaş** *Tarafa* **Roni Margulies**'i devlete karşı Kürt hareketini desteklediği için şiddeti savunmakla suçladı. Türkiye'de şiddetin kaynağı olan militarizm ve Ergenekon çetesiine mücadelenin öncülüğünü yapan, savaş karşıtı hareketin başlatıcısı olan **DSİP** üyelerini şiddet savunuculuğuyla suçlamak birçok başka iftira gibi hiçbir gerçeğe dayanmıyor.

Marksistler şiddeti bir siyasal araç kullanmayı reddeder. Sınıflı toplumların tarihine damgasını vuran şiddet, yeni ve özgür bir topluma ulaşmanın siyasi yöntemlerinden biri olamaz.

Marks'a göre yeni toplum işçi sınıfının kendi eylemi ile kurulur; işçiler dünyayı değiştirirken kendilerini de değiştirirler. Devrim işçilerin kitlesel kolektif eylemidir.

Suikastlar, bombalamalar, terörist saldırılar ve komplolar ise azınlığın işidir. Kolektif değil bireyseldir, emekçi sınıfları edilgen bir konuma iter. Yeni bir topluma bir topluma gidisin araçları olmayacakları gibi işçi sınıfı mücadelesine de zarar verir.

Engels şöyle der:

"Tüm komplolar salt yarasız olmanın ötesinde, zararlıdır. Onlar çok iyi bilirler ki devrimler, ne niyetlenerek ne de keyfi olarak yapılmamıştır; özgül parti ve sınıfların irade ve kılavuzluğundan tümüyle bağımsız koşulların zaruri sonucu olarak gerçekleşmiştir."

İşçi sınıfının mücadele yöntemi grevdir, kitlesel protestolardır. Yani egemen sınıfın iktidarının üretildiği asıl alanda yürütülen ekonomik siyasi mücadelelerdir. Bir azınlığın şiddeti yeni topluma geçiş için araç olamazsa kitlesel mücadeleler inşa etmenin, hegemonya mücadelesi verecek devrimci bir işçi partisi kurmanın da bir anlamı yoktur.

İlk kurşunu burjuvazi sıktı

Tarihte ilk kurşunu sıkın burjuvazidir. 1789'da Fransa'daki burjuva devrimin yetersiz olduğunu düşünen işçiler yola devam etmek için 1848'de ayaklandıklarında kapitalist sınıfın şiddet araçlarıyla karşılandılar.

1871'de Paris'te **Komün**'ünü kuranlar, Fransa-Prusya savaşına sürülen, ellerine silah verilen, ardından Fransız burjuvazisi tarafından yüzüstü bırakılan yoksullardır.

Prusya ordusunun kuşatması altında olan Paris'te tüm halk savunma için silahlandırılmıştır ve herkes silahlı olduğu için topluma çevrilmiş bir silahlı güç ortadan kalkmıştır.

Marks, Paris Komünü'nü işçi devleti olarak nitelemesinin nedeni budur: Şiddet aygıtının sürekliliğine son verilen devlet, **"devlet olmayan devlet"** tir. Paris Komünü'nde doğrudan demokrasi işlerken, şiddet yine burjuvaziden gelmiştir. 50 bin Komünar katledilmiştir.

1917: Şiddetsiz devrim

1917 Rus devrimi, şiddetsiz bir devrimdir. Devrimin kalbi olan Petersburg'da kimse ölmemiştir. **Ekim Devrimi** sırasında kayda değer tek silahlı çatışma, merkezden uzakta Moskova'da gerçekleşmiştir. Bir grup askeri okul öğrencisi subay ile işçiler karşı karşıya gelmiş, çatışmada 7 subay ölmüştür. 1917 devriminde kayıtlara geçen tek şiddet olayı budur.

Rusya'da işçi sınıfı önce silahlanıp sonra ayaklanmadı. Ayaklandıktan sonra karakolları ve kırsalları basarak silahlara el koydu. Devrim sırasında ordu ikiye bölündü ve polis örgütü fiilen dağıldı. Çar'ın askerleri

karşısında devrimi savunmak için silahlara el koyan işçiler, ayrı bir silahlı gücün varlığına son vererek şiddetin aslı kaynağını da ortadan kaldırdı.

Ancak 1919'un başında Rus egemen sınıfı Batı kapitalizminin desteğiyle karşı devrim için askeri saldırıya başladığında Rusya'da şiddet (iç savaş) başlamıştır. **Kızıl Ordu**'nun kuruluşu nedeni işçi iktidarını savunmaktır; ama ne **Lenin** ne de **Troçki** Kızıl Ordu'yu sosyalist toplumun inşasında temel bir araç olarak gördü.

Devrim tek bir ülkeye sıkıştığı için eski toplumun pislikleri yeniden üretti ve Kızıl Ordu'da yeni toplumun değil eski toplumun bir parçasıdır.

Sınıflı toplumlarda şiddetin rolü

1968'de "İktidar namlunun ucunda" diyen Avrupa maoistlerinin marksizmle bir ilgisi olmadığını söyleyen Hannah Arendt, Karl Marks'ın şiddet sorununa bakışını şöyle anlatı:

"Kuşkusuz Marx tarihte şiddetin oynadığı rolün ayırdındaydı. Ama bu rol ona göre ikincil bir rolü. Eski toplumun sonunu getiren şey şiddet değil iç çelişkileriydi. Yeni bir toplumun ortaya çıkışını önceleyen şiddetli patlamalardı; ama bunlar yeni toplumun ortaya çıkışı açısından neden oluşturmuyordu. Marx bunları doğumu önceleyen doğum sancılarına benzetir, ama bunlar doğumun nedeni olarak görülemez. Aynı damarda ilerleyerek, devleti egemen sınıfın denetiminde bir şiddet aygıtı olarak değerlendirir. Ama egemen sınıfın fiili iktidarı şiddetten oluşmaz ya da şiddete dayalı değildir. Egemen sınıfın

fiili iktidarını tanımlayan, toplumda oynadığı rolüdür; ya da daha açık bir deyişle üretim sürecindeki rolüdür."

Tarihin itici gücünün üretici güçler (üretim araçların ve işçi sınıfı) tarafından belirlenen iktisadi alandan geldiğini söyleyen Engels şiddetin iktisadi gelişmenin hızlandırıcısı olduğunu söyler; Kast ettiği sınıflı toplumlarda iktisadi düzeninin sürekliliğinin sağlanmasında şiddet araçlarının üretimin merkezi bir rol oynamasıdır. Şiddet araçları olmadan düşünülemez; silahlanma kapitalist ekonominin de belirleyici hatta etrafında örgütlendiği temel sektördür.

Engels şunun altını çizer: Şiddet araçlarından ayrı olarak düşünülemez. Araçlar (silah) çoğu zaman amacın (yeni toplum) önüne geçer.

Lenin, kapitalist devleti bir şiddet aygıtı olarak niteler. Lenin devletin sönmülmesinin yolunun silahlı gücün fiilen ortadan kaldırılması ile mümkün olduğunu anlatır.

Hangi marksizm?

20. yüzyıla kadar şiddet, terör ve komploculuk, solun değil aşırı sağın tekelinde olmuştur. Ancak kendini Marksist olarak niteleyip, silahlı mücadeleyle yeni bir toplumun kurulacağını söyleyen akımlar ortaya çıktığında durum değişti.

Bu hareketlerin söylemleri ne denli radikal olsa da öзде parlamentaryer mücadeleyi esas alan reformizmden hiçbir farkları yoktur. Her ikisinde de emekçi kitlelerin kolektif eylemi yadsınır, onlara *"biz sizi kurtaracağız, bizi sadece destekleyin"* denir.

Halil Berktaş gibiler **Mao**'yu da, **Castro**'yu da, **Pol Pot**'u da marksist olarak görüyor; şiddetin faturasını bir bütün olarak marksizme çıkarıyor. Şiddeti bir mücadelecilik yöntemi olarak benimseyenler kendilerine Marksist deseler de marksizmle yakından uzaktan ilgileri yoktur.

Berktaş'ın analizinde tek hata bu değil, o kapitalist devletin sistematik olarak şiddeti üreticisi olduğunu gözden kaçırıyor.

Türkiye'de de şiddetin aslı üreticisi kapitalist ulus-devlettir. İşgal ettiği Kürdistan'daki sömürge yapısını korumak için şiddete ve savaşa başvurmaktadır.

Kendisine başka hiçbir yol bırakılmayan sömürgeci kurtuluş hareketi siyasi mücadelesinde şiddet araçlarına dayanmak zorunda bırakılmıştır.

PKK'nin sivilleri öldüren ve Türk yoksullarına zarar veren şiddet eylemlerine son vermesinin yolu devletin ulusal baskıya son vermesinden geçer.

Biz tam da şiddete kökten karşı olduğumuz için asıl olarak devleti eleştirmek gerektiğini söylüyoruz. Silahların susmasının tek yolu devletin Kürtlere karşı tutumunu değiştirmesidir. Her iki tarafı da eleştirdiğini söyleyen Berktaş gibiler ise aslında çözümsüzlüğün devamını, şiddetin sürmesini yaratan koşulların sürmesini savunuyor.

Şiddete karşı olmamız devletin şiddeti ile azınlık gruplarının uyguladığı şiddetin simetrik ve eşit olduğunu söylememize neden olamaz:

"Terörist eylemlere karşı insan yaşamının 'kutsal değeri' hakkında açıklamalar yapan satılık ahlâkçılarla [biz komünistlerin] ortak hiçbir yanı yoktur. Onlar, başka durumlarda, başka 'kutsal değerler' adına (örneğin 'ulusal onur' veya monarşinin prestiji) milyonlarca insanı savaş cehennemine itmeye hazırdır. Bugün özel mülkiyeti korumak için silahlı işçiler üzerine ateş açılması emrini veren Bakan, onların ulusal kahramanıdır. Ama yarın, işsiz işçilerin çaresiz elleri bir yumruk haline geldiğinde veya bir silahlı kavradığında, yine aynı adamlar bu kez şiddetin hiçbir biçiminin kabul edilemeyeceğine dair bin türlü saçmalığı dillerine dolayacaklardır." **Troçki**

Kriz ve işsizlik

Kapitalist ekonomilerde kârlılığı sürdürmek, 'mutlak artı değeri', 'nispi artı değeri' ya da 'yoksullaşmayı' arttırarak mümkün olabilir. Günümüzdeki gibi kriz ortamlarında kapitalistler, adeta sözleşmiş gibi, bu üç yöntemi uygulamaya girişiyor ve işçi sınıfının, sermayenin bu saldırılarına karşı mücadele etmek dışında bir çıkış yolu kalmıyor

Erkin Erdoğan

Kapitalizmin ekonomik krizi aşmak için ürettiği çözüm, neoliberalizmin son 30 yıldır uyguladığı politikaların kötü bir tekrardan ibaret: Kemer sıkma, ücretlerin baskı altına alınması, sosyal haklara dönük saldırılar ve daha fazla esnek çalışma. Sanki bu politikaların kendisi krizi yaratan faktör değilmiş gibi, işçi sınıfına krizi atlatmak için tek çıkar yolun fedakârlık yapmak olduğu anlatılıyor. Yunanistan ve İtalya'da, egemen sınıf partileri bu politikaları açıkça uygulamaya cesareti gösteremediğinden, teknokrat hükümetler iş başında.

Ancak Avrupa'da işçi sınıfına dayatılan politikaların, Mısır'da Mübarek'in iktidarda kalma ısrarı gibi altı boş. Kitleler kapitalizmden umudunu kesiyor. Genel grev hareketi, gençlerin ve işsizlerin mücadelesi adım adım geliyor.

Ekim ayında yayınlanan Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) raporu kapitalizmin çaresizliğini bir kez daha ortaya koydu. Rapor, küresel ekonominin yeni ve daha büyük bir istihdam krizinin eşiğinde bulunduğuna işaret ederek, bunun toplumsal gerilimlere yol açabileceği uyarısında bulunuyor. ILO'ya göre, gelişmiş ekonomilerde, istihdamın 2008 yılında patlak veren kriz öncesindeki düzeylerine dönmesi için en az beş yıl daha geçmesi gerekecek. Hâlihazırda gençler arasındaki işsizlik oranı İspanya'da %48, Yunanistan'da %43, İtalya'da ise %29 seviyesinde.

Son göstergeler, gelişmiş ekonomilerin üçte ikisinde, gelişmekte olan ekonomilerin ise yarısında istihdam azalması yaşandığını ortaya koyuyor. Kriz öncesindeki istihdam oranlarını korumak için önümüzdeki iki yılda 80 milyon yeni iş yaratmak gerekecek. Oysaki ekonomik yavaşlamayla beraber, bunun ancak yarısının yaratılması mümkün. Rapor verilerinin dayandığı 119 ülkenin yüzde 40'ında, toplumsal gerilim ve huzursuzluk riskinin önemli ölçüde arttığı belirtiliyor. Bu ülkelerin yarısında, hükümetlerin duruma yanıt üretme kabiliyeti azaldı. Raporu hazırlayan ILO İstihdam Araştırmaları Direktörü Raymond Torres şöyle diyor: "Karar anına geldik. İstihdam sektöründe ikinci kez dibe vurmamak için şimdi önümüzde geçici bir açılım fırsatı bulunuyor". Ancak henüz hiçbir hükümet, gerçekçi bir istihdam planı açıklamadı. Aksine, açıklanan kriz politikaları işsizliği körükler nitelikte.

Artan sömür

Kapitalist ekonomilerde kârlılığı sürdürmek, 'mutlak artı değeri', 'nispi artı değeri' ya da 'yoksullaşmayı' arttırarak mümkün olabilir. Günümüzdeki gibi kriz ortamlarında kapitalistler, adeta sözleşmiş gibi, bu üç yöntemi uygulamaya girişiyor ve işçi sınıfının, sermayenin bu saldırılarına karşı mücadele etmek dışında bir çıkış yolu kalmıyor. Bu olguyu gösteren çeşitli güncel verilerden bahsedebiliriz. Geçtiğimiz haftalarda İSMMO'nun açıkladığı bir çalışmaya göre, büyük firmaların bir çalışan üzerinden kazandığı paranın 13 yılda ortalama 21 kat arttığı bulgusuna ulaşıldı.

Türkiye İstatistik Kurumu, Hazine, İstanbul Sanayi Odası ile Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği verileri üzerinden yapılan çalışmada, büyük sanayi firmalarının 1998 yılında çalıştırdıkları kişi başına 577 lira kâr elde ettikleri, 2010 yılında ise bu tutarın 12 bin 178 liraya ulaştığı ifade ediliyor. Çalışmaya konu olan ilk bin firmanın, sanayi sektörünün yarattığı milli gelir içindeki payı yüzde 52,67'ye ulaşıyor.

Artı değer sömürüsünün izini sürebileceğimiz bir başka veri ise eşitsizlik. Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü OECD'nin bu ay açıkladığı verilere göre, dünyanın önde gelen ekonomilerinin hemen hepsinde, en

zengin ve en yoksul yüzde 10 arasında gelir uçurumu son 30 yılda gittikçe derinleşti.

Araştırmaya konu olan 22 ülkenin 17'sinde, 1980'lerden 2008'deki krize kadar gelir eşitsizliği büyüdü. Türkiye, Şili ve Meksika'nın ardından gelir eşitsizliğinin en yüksek olduğu üçüncü OECD ülkesi. Bu ülkeleri ABD takip ediyor. OECD ortalamasında, nüfusun en varlıklı yüzde 10'luk bölümü, en yoksul yüzde 10'luk bölümün eline geçenden 9 kat fazla kazanıyor.

Türkiye'de sınıf mücadelesi

İşçi sınıfının kazanımlarına dönük saldırılar, krizin şiddetlenmesiyle beraber dünya çapında artıyor. Türkiye ekonomisi büyüyor olsa da, egemen sınıflar kriz ve küçülme korkusuyla burada da çalışanlardan daha fazla fedakârlık istiyor. Geçtiğimiz aylarda, 'ekonominin ateşini düşürme' adı altında yapılan zamlar ve arttırılan vergiler bunun bir örneği.

Türkiye ekonomisi, 2001 krizinin ardından bir toparlanma eğilimine girmiş ve 2008 krizinde büyük bir çöküntü yaşamamış olsa da, işçi sınıfının durumu açısından bakıldığında durum daha farklı. Türkiye, GSMH açısından dünyanın 17. ekonomisi. Ancak kişi başına düşen milli gelir açısından 13 bin 500

dolar ile dünyanın 65. ekonomisi.

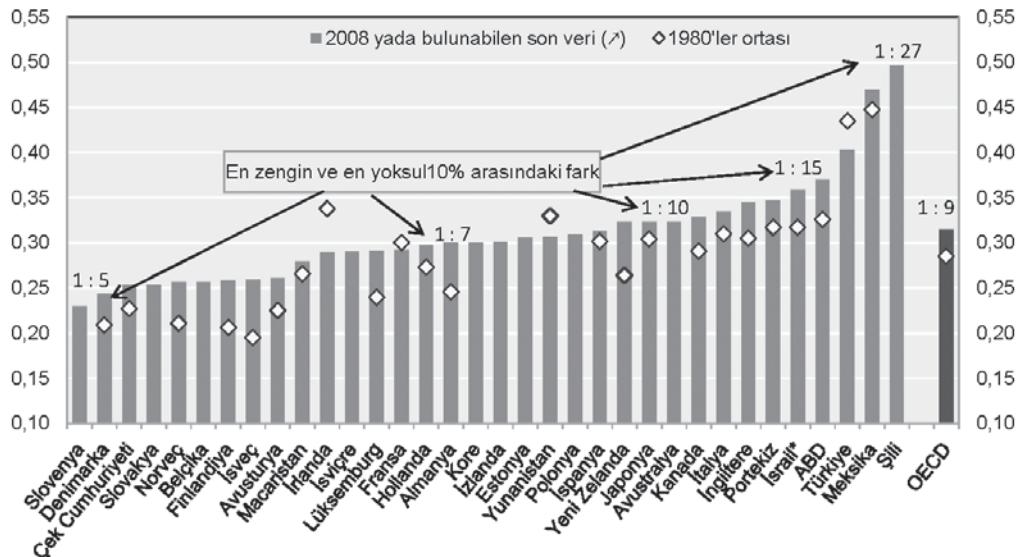
Oysa ki halen krizde olan Yunanistan, (2010 rakamlarıyla) kişi başına düşen milli gelir açısından 28 bin 500 dolar ile dünyanın 31. ekonomisi. Yani refah, Türkiye'nin iki katı. Pekî, Türkiye'de işçi sınıfının durumu bu kadar kötü olmasına rağmen, mücadele neden yükselmiyor?

Bunun en önemli sebebi, Türkiye işçi sınıfının 2001 krizinde yenilmiş ve krizin faturasını ödemeyi kabul etmiş olması. Sendikal liderlikler bu nedenle krize karşı mücadeleyi örmekte isteksiz davranıyor.

Bir başka sebep ise işçi sınıfının ve sendikaların siyasi bölünmüşlüğü. Sendikaların Ergenekon ve referandum süreçlerindeki birbirine zıt tavırları, bugün birlikte mücadele etme azminin önünde isteksizlik yaratıyor. İşçi sınıfının en mücadeleci kesimi olan KESK de bu bölünmelerden nasibini aldı ve geçtiğimiz yıllarda radikal-birleşik bir mücadele hattını öremedi.

Ancak, Arap Baharı'yla başlayan ve Avrupa'da yaygınlaşan genel grev hareketi, Türkiye işçi sınıfı için de bir esin kaynağı. Günümüzün görevi, her krizde daha da zenginleşen burjuvaziye karşı, sıradan insanların öfkesinin birleşik sesi olmak. Sendikal liderliklerin, 2011 ile dünyanın yeniden bir devrimler çağına girdiğini fark etmesi gerekiyor.

OECD ülkelerinde zenginler ve yoksullar arasındaki büyük gelir farkı
Çalışma yaşındaki nüfusun, krizden bir önceki yıl ile 1980'lerin ortasındaki gelir düzeyleri karşılaştırması

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakçı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası:
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Eşit iş, eşit ücret, ücretsiz kreş istiyoruz

Dünyada çalışma yaşındaki erkek nüfusun %72,8' i istihdam edilirken, kadınların %48'i istihdam edilmektedir. Bu oran AB ülkelerinde (25 ülke) %58,6.

Türkiye'de ise kadınların sadece %21,3'ü, başka bir deyişle her beş kadından sadece 1'i ücretli olarak bir işte çalışabilmektedir.

Anayasada referandumla yapılan değişiklik sonrasında devlet cinsiyet eşitliğini sağlamak için çalışma yaşamı dahil olmak üzere her alanda fırsat eşitliği sağlamak için kadınlara yönelik pozitif ayrımcılık içeren tedbirleri almakla yükümlü hale geldi. Aynı şekilde şimdiye kadar Türkiye İLO'nun kadın istihdamını teşvik eden pek çok sözleşmesini imzalamıştır. Mecliste bu yükümlülükleri yerine getirmek üzere **Eşitlik Komisyonu** oluşturuldu.

Bu yasal yükümlülüklerle birlikte kadın-erkek eşitliğini sağlamakla sorumlu olan hükümet iş kadınların istihdamına geldiğinde nedense ya da malum nedenlerden dolayı derin bir sessizliğe gömülüyor.

Aslında konuyla ilgili olarak Başbakanın özellikle seçim meydanlarında en çok dile getirdiği argüman kadınlardan üç çocuk yapmalarını istemesi oldu. Başbakanın üç çocuk talebi kısaca kadınların asli görevinin çocuk doğurmak olduğuna ilişkin cinsiyetçi fikirlerin tekrarından ibarettir.

Kadınların çalışmasının önündeki en önemli engellerden biri olan çocuk, hasta ve yaşlı bakımına ilişkin kamu hizmetlerinin neredeyse yok denecek kadar az olması karşısında kadınlardan 3 çocuk yapmalarını istemek kadınlara yeriniz evdir demektir.

Yasal mevzuata göre ancak 150 kadından fazla işçi çalıştıran işyerlerinin kreş açma zorunluluğu bulunmakta. Bu sayıyı yakalayabilen işyerlerinin azlığı göz önüne alındığında kadın istihdamını arttırmak için yapılan çeşitli yasal düzenlemelerin ya da imzalanan sözleşmelerin altın ne kadar boş olduğu görülmektedir. Çünkü kadınların çalışma hayatına katılımı için yapılması gereken temel şey engellerin ortadan kaldırılmasıdır. Yani kamusal bir görev olarak ücretsiz kreşlerin yaygınlaştırılması hasta ve yaşlı bakımevlerinin açılmasıdır.

AKP hükümeti gelişmiş ülkelerdeki ekonomik kriz karşısında ekonomide

kaydettiği başarılarla övünmektedir. Ama bu başarı kadınlara daha fazla iş olanağı sağlamamakta ya da aslında kamusal iş olan (çocuk, diğer aile bireylerinin bakımı) yüklerini azaltmamaktadır. Hükümetin cinsiyet eşitliği politikası sanki bu sorunlarla

hiç ilgisi yokmuş gibi herhangi bir mali sorumluluk üstlenmekten uzaktır.

AKP'nin istihdam politikası

Hazırlanmakta olan yeni istihdam paketinde Hükümet kreş sorununu

gene kadının omuzlarına yıkıyor.

Devlet Bakanı Fatma Şahin çalışan annenin maaşından %15 tutarında bir kesinti yapılarak bir fon oluşturacağını ve 0-5 yaş arasındaki çocuk başına kreş için 300-TL ödeme yapılmasının planlandığını açıkladı. Bakan Şahin bu planı üstelik kadına pozitif ayrımcılığın bir örneği olarak açıkladı.

AKP kreşle ilgili var olan düzenlemenin zaten uygulanmadığını işverenlerin sorumluluktan kaçındığını ileri sürerek bu sefer komik bir kreş parası vermek için kadınların maaşlarından kesinti yapmayı tercih etmektedir.

Bu açıklamalar doğurganlığın kadınların çalışma yaşamında nasıl dezavantaja dönüştüğünün en açık göstergesidir.

Kadını doğurganlığı ile değerlendiren bir kuluçka makinesi olarak gören politikalar eşitlikten çok varolan cinsiyet eşitsizliğinin derinleşmesine hizmet etmektedir.

AKP hükümetinin kadına yönelik politikalarının merkezinde aile bulunmaktadır. Ailenin her kutsanışı sonuçta kadının ailedeki yüklerinin biraz daha artmasına neden olmaktadır.

Dünyada krizin faturasını hükümetler tasarruf paketleri adı altında kadın erkek çalışanların üzerine yıkmaya çalışırken AKP hükümeti de benzer biçimde davranarak hem kadınlardan çocuk doğurmasını istiyor hem de bu çocukların maliyetini kadının üzerine yıkmaya çalışıyor.

Bütçede en büyük kalemi çalışandan her ay peşin olarak kesilen gelir vergisi oluşturmaya rağmen kreş gibi sosyal harcamalara sıra geldiğinde kaynak yetersizliğinden dem vurmakta ve çalışmak isteyen kadınlar cezalandırılmaktadır.

Bu neoliberal politikalara karşı çıkmak mümkün. İngiltere'de İspanya'da Yunanistan'da ve daha pek çok ülkede kadın erkek işçiler kapitalizmin krizine, sosyal adaletsizliğe karşı sokakta mücadele ediyor.

Kadınlar hem çalışma hayatında yer almak istiyor hem eşit ücret hem de kreş istiyor. Artık anayasal bir yükümlülük haline gelen fırsat eşitliğini çalışma hayatında gerçekleştirmek ancak pek çok ülkede olduğu gibi mücadeleyle mümkün olabilir.

